

1

Slovo úvodem

Vladimír Šmicer

Jsem hrozně rád, že taková kniha vznikla. Je velice zajímavá, podnětná, pokud vím, nikdo jiný se do tohoto tématu zatím nepustil. A moc článků v novinách jsem také nečetl. Co je nového, neprozkoumaného, to mě vždy láká a přitahuje. Proto považuju tuto knihu za velice hodnotou. Historie má vždy své kouzlo.

Přiznávám, že jsem se židovskou otázkou nikdy nezabýval. Nezkoumal jsem, kdo je Žid a kdo ne, bylo mi to jedno. Přitom jsem však cítil, že úplně vyřešená pořád ještě není. Nechápu nenávist, která v českém národu k nim přetrvává. Když se o někom řekne, že je Žid, pořád to vyznívá jako urážka. Proč tomu však je, není mi jasné.

Vůbec jsem nevěděl, že za 1. republiky existoval Židovský fotbalový svaz, pod nímž hrály týmy své soutěže. Věděl jsem ale, že se Židé žijící v předválečném období v Československu hlásili více k Němcům, hovořili především německy. To spojení bylo tedy velice úzké. Když jsem se pak dozvěděl, že německo-židovský klub DFC Prag, před kterým se na začátku 20. století krčila celá fotbalová Evropa, byl v této době největším sokem slavné Slavie, zaskočilo mě to trošku. Žil jsem v přesvědčení, že rivalita ze Spartou tu byla odjakživa, najednou pro mě nový objev. A v tom je právě historie cenná, neboť odkrývá dosud nepoznané.

Pokřik „Jude Slavia“, který často slychávám na utkání svého oblíbeného klubu, považuju za hloupý. Nyní se dívám na něj trochu jinými očima a stal se pro mě nepřístupným. Hecování mezi fanoušky beru, patří k fotbalu, ale urážky, zesměšňování a ponižování v žádném případě. A tento pokřik všechny tyto obludnosti v sobě skrývá. Slavia je hrdá, že má ve své historii význačné osobnosti židovského původu. Jiné kluby se ovšem za to stydí a dokonce jejich význam záměrně potírají. To odmítám, proč pořád chceme něco zamlčovat, či dokonce vymazávat.

Jméno Šmicer je německého původu, to je zřejmé. Moji předkové se psali ještě Schmitzer. Zda jsou mezi nimi i Židé, to nevím. Mám ovšem v úmyslu si nechat udělat podrobný rodokmen, zatím jsem to bohužel nestihl. Ale na to mám ještě čas, až mi bude přes padesát, pustím se do toho. Chci vědět, odkud pocházím, kdo byli moji předkové. Jelikož se babička narodila v Teplicích, tedy v Sudetech, německé geny tam patrně budou. Jestli objevím i židovské, přijmu to jako fakt, za který se nebudu stydět.

Kniha jistě zaujme fotbalové fandky a příznivce, stejně jako ty, kteří se zabývají historií a společenskými náměty. Je velice čtivá a přeju jí dobrý prodej.

Vladimír Šmicer

